

هو العليم

آداب مجالس عزاداری سیدالشهدا علیه السّلام و دستورات بزرگان راجع به ماههای محرم و صفر

برگرفته از آثار:

حضرت علامه آيةالله حاج سيّد محمدحسين حسيني طهراني

و

حضرت آيةالله حاج سيّد محمدمحسن حسيني طهراني
قدس الله سرهما

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ
وَ لَعَنَهُ اللَّهُ عَلَى أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ مِنَ الْآنَ إِلَى قِيَامِ يَوْمِ الدِّينِ

قال الله الحكيم في كتابه الكريم:

﴿وَمَنْ يُعْظَمَ شَعْرًا لَرَّ اللَّهُ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى

أَلِّ قُلُوبٍ﴾^١

رَحِمَ اللَّهُ امْرَأً أَحْيَا أَمْرَنَا^٢ منظور از «احياء امر»

يعنى زنده نگه داشتن ذکر و یاد امام عليه السلام و

خاطرات امام عليه السلام و به طور کلی زنده

نگه داشتن حقیقت ولایت در ضمن پرداختن به

ظواهری که حکایت از آن مسأله کند

«شِيعَتُنَا خُلِقُوا مِنْ فَاضِلِّ طِينَتِنَا، يَفْرَحُونَ

لِفِرَاحِنَا وَ يَحْزَنُونَ لِحُزْنِنَا»^٣

شیعیان ما، اینها از زیادی خاک و تراب

^١ سوره حج (٢٢)، آیه (٣٢)؛ و هر کس شعائر (دین) خدا را بزرگ و محترم دارد این از صفت دل‌های با تقواست. (مترجم)

^٢ دعائم الإسلام، ج ١، ص: ٦٣ بحار الانوار، ج ١٠٥، ص ١٥؛ مستدرک الوسائل، ج ٨، ص ٣٢٥.

^٣ با قدری اختلاف الأمالی، شیخ طوسی، ص ٢٩٩؛ بشارة المصطفی (ط - القديمة)، ص ١٩٦.

خلقت ما آنها آفریده شده‌اند؛ یعنی از همان حقیقت نورانی که خداوند وجود ما را از آن حقیقت نورانی آفرید، شیعیان ما هم از تتمه آن نور و از فاضل آن نور و زیادی آن نور، خلق شده‌اند. بنابراین وجه تشابه بین شیعه و آن ذوات مقدسه در این است که انسان خود را مستنّب به سنت آنها قرار بدهد و همیشه پیروی از آنها را نصب العین خود قرار بدهد^۱

تأکید ائمه هدی و اولیای الهی بر اقامه

عزای سیدالشهداء

دأب و دیدن ائمه علیهم السلام؛ امام باقر و امام صادق و موسی بن جعفر و امام رضا و بقیه ائمه این بود که در ایام محرم (دهه عاشورا) منزل خودشان را به موقعیت حزن و اندوه بر مصیبت کربلا درمی آوردند و از افراد دعوت می کردند برای اینکه بیایند و روضه بخوانند و ذکر مصیبت کنند و خلاصه یاد آن حادثه و مسأله سیدالشهدا علیه السلام را زنده نگه می داشتند.^۲

^۱ برگرفته از شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۳۲.

^۲ شرح حدیث عنوان بصری جلسه ۳۲.

مرحوم آية الحق و العرفان سيد على قاضى

- رضوان الله عليه - در وصيتنامه خود مى فرمايند:

«و در مستحبات ترك تعزیه داری و زیارت

حضرت سيدالشهدا مسامحه ننمايد. و روضه

هفتگی ولو دو سه نفر باشد، اسباب گشایش امور

است؛ و اگر از اول عمر تا آخرش در خدمت آن

بزرگوار از تعزیت و زیارت و غیرهما بجا بیاورید،

هرگز حق آن بزرگوار اداء نمی شود. و اگر هفتگی

ممکن نشد، دهه اول محرم ترك نشود.»^۱

آداب مجالس عزاداری سيدالشهدا

۱. نیت خالص، شرط اصلی برگزاری مجالس

سيدالشهدا عليه السلام

سيدالشهدا عليه السلام در آن مجلسی که از

روی اخلاص و نه ریا و تظاهر برپا بشود حضور پیدا

می کند!^۲

۲. پرهیز از تبلیغ

این مجالس باید بدون هیاهو و تبلیغات و

^۱ مهر تابناک، ص ۳۳۹.

^۲ شرح حدیث عنوان بصری جلسه ۱۶۳.

نصب آگهی و پوستر و امثال ذلک باشد. در این مجالس صرفاً به بیان معارف دینی و مطالبی بر محوریت آن معصوم پرداخته شود، و از ذکر و تعریف و تمجید بانی احتراز گردد.^۱

۳. با وضو و طهارت وارد مجلس شدن

کسی که وارد روضه‌ی امام حسین علیه السلام می‌شود باید با وضو وارد بشود، حمام برود و خود را تنظیف کند و با لباس تمیز وارد شود، نه با لباسی که موجب اشمئزاز و آزار و اذیت دیگران است.^۲

۴. اهمیت برگزاری مجالس در بین الطلوعین

بهترین وقت برای مجالس روضه «بین الطلوعین»^۳ است و فیوضاتی که در بین الطلوعین برای انسان حاصل می‌شود، در سایر مواقع نیست.

۵. پرهیز از هياهو و رعایت نظم و انضباط و

استفاده از منبر

^۱ مبانی اخلاق در آیات و روایات؛ ج ۱، ص ۱۱۹.

^۲ شرح حدیث عنوان بصری جلسه ۱۶۳.

^۳ بین الطلوعین: فاصله زمانی میان اذان صبح تا طلوع آفتاب.

مجلس امام علیه السّلام باید وزین و منضبط

و سنگین باشد، و باید از منبر به جای صندلی و مبل استفاده شود؛ تریبون^۱ از ره آوردهای غرب، و مذموم است و نباید در محافل ذکر و مجالس عزاداری مورد استفاده واقع گردد. اگر روضه و مجلس جشن ائمه در منزل برگزار می‌شود، مناسب است یک منبر سه‌پله برای آنجا تهیه شود.

هیچ رحجانی برای بیرون آوردن لباس هنگام

سینه‌زنی وجود ندارد، و از داد و بیداد و نعره‌های

دهشتناک و طولانی شدن عزاداری باید پرهیز شود.^۲

در مجلس امام حسین علیه السّلام باید

عزاداری به نحوی باشد که از صورت عادی خارج

نشود! نباید داد و بیداد تصنعی باشد! حالا یک

شخصی از خود بی‌خود می‌شود و ناله‌ای می‌کند،

صدایش را بلند می‌کند، خب اشکال ندارد.^۳

امام صادق علیه السّلام می‌فرماید: «وَأَرْحَمُ

^۱ فرهنگ فارسی عمید؛ میز بلندی که جلوی آن پوشیده است و سخنران در هنگام صحبت پشت آن می‌ایستد.

^۲ مبانی اخلاق در آیات و روایات؛ ج ۱، ص ۱۱۹.

^۳ شرح حدیث عنوان بصری جلسه ۱۸۴.

تِلْكَ الصَّرْحَةُ؛^۱ خدایا این ناله و فریادی که می آید، خدایا مورد رحمت قرار بده!» اما آیا خود ائمه هم در همه مجالشان داد می زدند؟! نه، عادی گریه می کردند. گاهی اوقات صدایشان هم شنیده می شد ولی به نحو متعارف. اما این که آدم داد بزند، اینها صحیح نیست. بایستی که آن متانت و آن وزانت محفوظ باشد تا این که انسان بیشتر استفاده کند.^۲

۶. پرهیز از افراط در سیاه پوش کردن مجالس

در هنگام عزاداری و مصیبت، علائم عزا در فضای مجلس مشهود باشد؛ البته افراط در سیاه پوش کردن نیز صحیح نیست و هر چیز باید به حدّ اعتدال باشد.^۳

۷. نصب فرمایشات سیدالشهدا به صورت

تابلو

مرحوم علامه طهرانی - رضوان الله علیه - در کتاب لمعات الحسین علیه السلام آورده اند که:

^۱ کامل الزیارات، ص ۱۱۷.

^۲ شرح حدیث عنوان بصری جلسه ۱۸۴.

^۳ مبانی اخلاق در آیات و روایات ج ۱، ص ۱۹.

«و چه خوب بود فرمایشات آن حضرت که حاوی یک دنیا عزّت و شرف و سربلندی و استقلال و ایمان و ایقان و صبر و ثبات و فتوّت و جوانمردی است، در روی تابلوها و پرده‌هایی با ترجمه شیرین و شیوای آن نوشته می‌شد و مانند اشعار محترم در مجالس عزاداری و تکایا نصب می‌گردید، تا واردین و شرکت کنندگان در مجلس، در عین استفاده سمعی از خطبا و گویندگان راستین؛ استفاده بصری نیز نموده، و عین آن کلمات را حفظ و سرمشق زندگی و عمل خود قرار می‌دادند.»^۱

۸. تفکر و دقت در حرکت سیدالشهدا عملکرد

آنحضرت در روز عاشورا

بزرگان توصیه می‌کردند در قضیه عاشورا به آن حقایق و مطالبی که نهفته است توجه داشته باشید.

قدم به قدم واقعه کربلا درس است. یک دوران برنامه سلوکی در یک داستان عاشورا!

^۱ لمعات الحسین علیه السلام، ص ۷.

هیچ کس دیگر نیازی به چیزی ندارد، همین قدر [اگر انسان] باید برنامه امام حسین و رفتار و روش و اصحاب و اینها را یک مطالعه عمیق بکند، کافی است و نیاز به چیز دیگر ندارد!^۱

۹. عدم اختلال در آرامش مردم

صدای ذاکر و خطیب نباید به بیرون از مکان برگزاری [مجالس] برود و موجب اذیت و آزار همسایگان گردد. و بر همین اساس، دسته‌جات سینه‌زنی باید پیش از موقع استراحت مردم به جایگاه‌های خود بازگردند و نباید تا دیروقت در خیابان‌ها آمد و طبل زد و آرامش را از مردم و اجتماع گرفت. در این منازل مریض وجود دارد، بچه شیرخوار است، امام حسین برای احیای ارزش‌ها آمده است، نیامده است که شهر را به هم بریزد!

۱۰. پرهیز از آلات موسیقی و بلند کردن علم

از استفاده طبل و شیپور و نی و آلات موسیقی پرهیز کنند و علم‌هایی که در عزای سیدالشهدا این

^۱ شرح حدیث عنوان بصری جلسات ۲۰۳ و ۲۲۴.

عَلَم‌ها را می‌برند علامت صلیب است! و تمام اینها حرام است.

۱۱. یکنواخت بودن مجالس امام حسین

علیه السّلام

مجالس عزا باید یکنواخت باشد! اگر قرار است همه بنشینند، همه باید [روی زمین] بنشینند نه این که یک عده روی صندلی و یا سکو و بقیّه روی زمین بنشینند! و اگر قرار است همه سینه بزنند، همه باید سینه بزنند! دو قسم کردن مجالس امام حسین علیه السّلام غلط است.

۱۲. کیفیت پذیرایی در مجالس

اطعام در مجالس اهل بیت باید مانند اطعام در سایر مراسم باشد و کیفیتی را که در سایر مناسبت‌ها مورد ملاحظه قرار می‌گیرد، در مجالس اهل بیت نیز رعایت شود.

۱۳. پرهیز از برگزاری مجالس زیاد

مجالس اهل بیت باید موجب نشاط و انبساط و شوق و رغبت نفس گردد؛ ولی تکرار زیاد در انعقاد این گونه مجالس موجب عادت و دلسردی و

عدم رغبت می‌شود. بنابراین باید در همان حدّ متعارف از برگزاری این مجالس اکتفا نمود و به عناوین مختلف، از نذر و عادت و تظاهر بین افراد، به تکرار و استمرار این مجالس نپرداخت.^۱

وظائف خطیب و سخنران:

الف: استفاده از منبر

خطیب باید از منبر برای ایراد خطابه استفاده کند و نه از تریبون، زیرا تریبون از دست‌آوردها و فرهنگ غرب آمده است و قطعاً تأثیری که از منبر برای مستمعین حاصل می‌شود هیچ‌گاه به واسطه تریبون و میز پیدا نخواهد شد. منبر باید پشت به قبله باشد تا اینکه مستمعین رو به قبله بنشینند و به سخنان خطیب گوش فرا دهند.

ب: بالا بردن میزان آگاهی مردم

منبری باید میزان معرفت و سطح آگاهی شنوندگان را مدّ نظر قرار دهد و مطابق با سعه معرفتی آنان مطلب را انتخاب کند و آنها را بالا آورد

^۱ برگرفته از شرح حدیث عنوان بصری، جلسات ۱۴۹، ۱۸۴، ۱۶۳ و ۲۰۳؛ مبانی اخلاق در آیات و روایات، ج ۱، ص ۱۲۵؛ سالک آگاه، ج ۱، ص ۸۸.

و رشد دهد، و بالاتر از حدّ فهم آنان سخن نگوید. و اینکه بعضی می‌گویند: «ما سخن خود را می‌گوییم، مخاطبین خود افق فهم و درک خویش را بالا آورند!» سخن غلطی است؛ زیرا اولاً: وظیفه ارتقاء معرفت و بصیرت برعهده شخص خطیب است، و الاً دیگر سخن گفتن معنی و مفهومی نمی‌داشت! ثانیاً: مخاطب به واسطه عدم درک صحیح از سخنان خطیب، دلسرد و کسل می‌گردد و دیگر جایی برای رشد و صعود او باقی نمی‌ماند.

ج: طولانی صحبت نکردن

خطیب نباید سخن خود را به درازا بکشد و موجب ملال و افسردگی افراد گردد، زیرا طولانی شدن خطابه آثار مطلوب خود را زائل می‌گرداند. منبر از حدود چهل و پنج دقیقه تجاوز نکند. و اگر از صدای خوش بهره‌مند است، در میان خطابه چند بیتی از اشعار آبدار حضرت مولانا جلال الدین رومی و حافظ شیرازی و سایر بزرگان از اهل معرفت با صدای خوش بخواند که باعث نزول رحمت و استجلاب فیض خواهد شد.

د: لزوم استفاده از آیات قرآن و روایات و کلام

اولیاء خدا

مطلبی را که برای ارائه انتخاب می‌کند، با استفاده از آیات وحی و احادیث مستند از حضرات معصومین علیهم السّلام و سخنان اهل معرفت باشد، و از مطالب روزمره که همگان از آنها مطلع می‌باشند پرهیز نماید. و بداند که طرح مفاهیم و مبانی نورانی معرفت، موجب تغیر و تحوّل حال و هوای مجلس و نزول برکات است؛ و در مقابل، مطالب سست و عادی، آن نورانیّت و روحانیت را از فضای مجلس سلب می‌نماید.

ه: مطالعه و اشراف کافی نسبت به جوانب

مسئله

بنابراین خطیب باید پیش از خطابه کاملاً به اطراف و جوانب مسئله اشراف داشته باشد، و برای تحصیل این منظور ساعت‌ها به مطالعه در منابع و مدارک بپردازد. و اگر آیه و روایتی می‌آورد، یا از روی نوشته‌ای بخواند و یا اگر از حفظ می‌خواند باید بدون غلط و دقیق خوانده شود. و نسبت به مطالبی

که خود هنوز به عمق و درک کافی آنها نرسیده است، سخنی نگوید و مردم را به اشتباه و ابهام و خدای ناکرده انحراف نیندازد. مطلب برای گفتن بسیار است، دلیلی ندارد که انسان بخواهد به آن مطالب پردازد و خلاصه عرض اندامی بکند. ورود در این گونه مباحث را برعهده اهل فن و اهل خبره قرار دهد.

و: اهمیت اطلاع از تاریخ اسلام و بزرگان و

عرفا

خطیب باید نسبت به تاریخ اسلام و ائمه هدی علیهم السّلام اشراف و اطلاع کافی داشته باشد، و حتماً در هر منبر از وقایع و حوادث و مطالب زمان معصومین علیهم السّلام سخن به میان آورد و مردم را نسبت به تاریخ اسلام مطلع گرداند، و از احوال بزرگان و عرفای الهی و حکایات آنها و سخنان گهربار آنان به خطابه و سخنان خویش رنگ و جلا دهد و به آن مطالب روح و جان ببخشد. و به عبارت دیگر، نمونه و تمثّل عینی مبانی و معارف الهی را در ضمن بیان حکایات و تاریخ عرفای الهی

به مخاطبین القا نماید و نشان دهد. در این زمینه مطالعه کتاب‌هایی از قبیل تذکرة الاولیاء شیخ عطار و طرائق الحقائق شیروانی و حلیة الاولیاء ابونعیم اصفهانی و غیر آنها می‌تواند مفید باشد.

ناگفته نماند: آنچه را که درباره خطبا و اهل منبر مذکور شد، درباره ذاکرین و مداحان نیز ساری و جاری است.

ز: پرهیز از تکرار مکررات و تعریف و تمجید

از بانی

منبری پس از ذاکر، به تبیین مبانی مکتب تشیع پردازد و از بیان حواشی و اموری که خارج از محط بحث و تبیین است، دوری گزیند؛ مردم تشنه معارف اهل بیت می‌باشند و از تکرار مکررات خسته شده‌اند. مردم پس از استماع سخنان خطیب باید احساس کنند به درک بهتر و انکشاف حقایق بیشتری دسترسی پیدا کرده‌اند.

در این مجالس باید صرفاً به بیان معارف و اهداف امام علیه السلام و مطالبی بر محوریت آن حضرت پرداخته شود، و از ذکر و تعریف و تمجید

بانی [مجلس] احتراز گردد.

ح: بیان سخنان سیدالشهدا و ظرائف آن و

قرائت مقتل

صحبت‌هایی و مطالبی که در مجلس عزا مطرح می‌شود باید فقراتی باشد که از سیدالشهدا علیه السلام [به ما] رسیده است و روی آن فقرات صحبت شود، باید مقتل خوانده شود، ریزه کاری‌هایی که در تاریخ از حرکت سیدالشهدا و اصحاب وجود داشته، بایستی که آن ریزه‌کاریها بیان شود تا اینکه بالأخره ما بفهمیم که چه کار باید بکنیم! و با همین آموزه‌ها روش خود را ترسیم کنیم. بالأخره باید از یک جا یاد بگیریم دیگر، بالأخره باید یک آموزگار و معلمی داشته باشیم و برای ما کدام معلم بهتر از جریان کربلا است؟! کدام آموزگار بهتر از سخنان حضرت و اصحاب است!؟

ط: پرهیز از مصلحت‌اندیشی

منبری باید بداند همین که بر روی منبر قرار می‌گیرد، در جایگاه رسول خدا و ائمه هدی سلام الله علیهم قرار می‌گیرد و فقط باید به آنان فکر کند

و هیچ فرد و شخصیت دیگری را در نظر نیاورد، و بداند باید در روز قیامت به صاحب شریعت و والی امر، حضرت حجّة بن الحسن - ارواحنا فداه - پاسخ گو باشد؛ پس زنهار زنهار که شخصیت دیگری را (هر که می خواهد باشد) در این موقف بگنجانند و در راستای ترویج و تبلیغ او سخنی بر زبان برانند!

منبری در گفتار نباید ملاحظه مصالح دنیوی و شئون مادی را بکند، بلکه آنچه را که خیر و صلاح مخاطبین می پندارد باید بیان کند و ملاحظه‌ای ننماید. و اگر به جایی قول داده است، جای دیگر نرود و به تعهد خود ملتزم باشد.

ی: نام نبردن از واردین

افرادی که در مجلس حضور پیدا می کنند نباید نامی از آنها برده شود و یا برای واردین صلوات فرستاده شود. و اگر در مجلس ختم و ترحیم شخصی سخن می گوید فقط باید به بیان مناسبات این موضوع پردازد و مردم را به سمت و سوی عالم آخرت و عقبات در پیش رو تنبّه و توجه دهد، و از بیان اوصاف و حالات دنیوی و شخصیت متوفی

پرهیز کند، مگر اینکه در راستای حرکت و سیر به عالم عقبی باشد و تذکر آن موجب تنبّه و توجه شود.

همچنین و عاظ باید بدانند که طرفشان امام حسین است! اسمی از کسی نباید بیاورند. مثلاً بگویند: «بله، بله، فلان آقا هم در مجلس ما حضور دارند.» خب دارند که دارند! یعنی چه اسم می آورید؟! صاحب مجلس امام حسین، امام زمان است نه آن کسی که در خانه اش جلسه انداخته است! نه آن کسی که بانی شده است! نه آن کسی که پرچم زده است! آنها صاحب مجلس نیستند، افراد، عادی و وسیله و واسطه هستند برای برقراری. صاحب مجلس کیست؟! صاحب مجلس فقط یکی است و آن امام زمان - ارواحنا فداه - است و بس!

پس بنابراین دلیلی ندارد انسان مصداق تعیین کند و اسم ببرد. دلیلی ندارد انسان بگوید: «خداوند بانی را چه کند و بر عزت و احترام او بیفزاید و خداوند سایه او را [مستدام بفرماید].»

ک: بیان سنتها و اختصاصات سیدالشهدا مانند

اربعین

در این مجالس خطیب باید به ذکر سنن
مشروع و آداب وارده از شرع مقدّس پردازد. و
مردم را به سمت اتّباع از سنّت اسلام و تشیّع سوق
دهد، و اعوجاج و انحرافی را که در طیّ زمان بر این
سنّت وارد شده است توضیح دهد. مثلاً راجع به
اقامه مجالس عزا و ترحیم باید بگوید که فقط سه
روز است، و هفت و چهل و سال در شرع وارد نشده
است، به خصوص اربعین که فقط مختصّ
سیدالشهدا علیه السّلام می باشد و درباره هیچ یک از
معصومین نیز معمول نبوده است.^۱

منبری در قرائت روضه باید به مقاتل صحیح
و مستند مراجعه کند، و از بیان آنچه در بین السنه و
افواه رایج است پرهیز نماید.

ل: پرهیز از روضه خواندن در اعیاد ائمه

از جمله مطالبی که بسیاری از خطباء،
علی الخصوص مداحان و ذاکرین، به غلط آن را
سنّت و روش خویش قرار داده اند، مسئله ذکر
مصائب اهل بیت علیهم السّلام در مجالس جشن و

^۱ جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به کتاب اربعین در فرهنگ شیعه.

سرور و موالید آنها است. مجلس جشن خصوصیات خود را دارد و نباید با حزن و غم توأم شود، و الا آثار خود را از دست می‌دهد. ذکر مصیبت و روضه و حزن و گریه در مجالس سوگواری اهل بیت به جای خود، و جشن و سرور و شادی و انبساط در محافل و مجالس فرح به جای خود؛ آثار و برکات هر کدام از این دو مجلس برای تحوّل حال و نورانیّت نفس لازم است، و فقط منحصر به حزن و گریه بر مصائب آنها نمی‌باشد.

م: اخلاص و در نظر گرفتن رضای خدا و نه

مسائل مادی

منبری باید برای رضای خدا سخن بگوید و به هیچ وجه در فکر و ذکر هدیه و پاداش مادی نباشد و با صاحب مجلس درباره مبالغه سخنی نگوید و حتی پس از دریافت مقدار آن را نشمرد و از کمیت آن اطلاع حاصل ننماید و اگر احیاناً متوجّه مقدار آن گردید و آن را اندک شمرد، مبادا به روی آن شخص بیاورد و به رخ او بکشد، که در این صورت تمام زحمات و تلاش‌های او یک‌سره بر باد می‌رود و

چیزی دست او را نخواهد گرفت و در باتلاق
هواهای نفسانی و تعلّقات شهوانی فرو خواهد رفت.
و از مسائلی که منبری باید بداند این است که
طرف [حساب] او کیست؟ طرف [حساب] او امام
زمان است. صحبتی که می‌کند، نباید بخاطر عوض
و یا هدیه‌ای باشد که به او داده می‌شود و اگر عوضی
را دریافت می‌کند بداند که این عوض از ناحیه
حضرت آمده است! دیگر نباید او را بشمرد! مگر
کسی هدیه حضرت را می‌شمرد که هزار تومان یا
نهصد تومان است؟!

ن: اهمیت احترام خطیب

از آن طرف هم افرادی که [منبری و خطیب]
دعوت می‌کنند، باید احترام اشخاص را بگذارند.
البته نه به عنوان این که یک نفر [عادی] حالا بیاید و
او را احترام بگذارند، بلکه به عنوان مُبْلِغ دین و کسی
که می‌آید تا وظیفه و تکلیف را ادای کند! باید به این
جنبه به او نگاه کنند! ماشین بفرستند و او را بیاورند.
با کمال احترام و کمال شایستگی باید فرد را دعوت
کرد! نه، آقا بلند شو بیا!

س: تقدم مداح بر خطيب

از جمله اموری که لازم است در مجالس به آن توجه شود، تقدم و تأخر خطيب و مداح است. در مجالس وعظ و محافل اهل بیت عليهم السلام ابتدا ذکر مصیبت و یا مدیحه توسط ذاکر قرائت شود، آنگاه خطيب به ایراد خطبه و موعظه و ارشاد پردازد که در این صورت تأثیر سخنان و موعظه بهتر و بیشتر خواهد بود.

ع: بیان دعاهای عمیق بقصد انشاء

دعاهای پس از خطابه باید عمیق و سنجیده و پرمحتوا باشد و از روی قصد و انشاء و نیت صورت بگیرد، نه از روی عادت و روش معتاد.

وظائف مداح

مداح، پیش از منبری به ذکر مصیبت پردازد؛ و از انشاء اشعار سبک و موهن خودداری کند، نباید در اشعار افراط و اغراق شود، حسین اللّهی و... همه اینها کفر است!

و چه بهتر که از اشعار اهل معرفت، همچون جناب حافظ شیرازی و سنائی و مولانا جلال الدین

رومی و عطار نیشابوری، و بزرگانی چون حاج میرزا حبیب‌الله خراسانی و مرحوم کمپانی و حجّة‌الإسلام نیر تبریزی و فؤاد کرمانی و فیض کاشانی و دیگران بهره‌مند گردد. اشعار و به‌خصوص نوحه‌ها باید دارای محتوا و مفاهیمی جان‌بخش و الهام‌گونه باشد، نه اینکه فقط آن جنبهٔ حزن و مصیبت بخواند مورد توجه قرار بگیرد!

مخصوصاً دسته‌جات عزاداری که بیرون می‌آیند، اینها باید اشعاری که انتخاب می‌کنند اشعاری باشد که پیام عاشورا را برساند. اینکه گفته شود اگر ما این‌طور نوحه نخوانیم، جوانها نمی‌آیند! [کلام صحیحی نیست] خب نیایند. شما دارید مرتبهٔ امام را پایین می‌آورید بخاطر این که دوتا جوان بیایند، اگر شما درست صحبت کنید، درست عزاداری کنید، درست نوحه را تنظیم کنید، آن دو جوان می‌آیند.

دستورات بزرگان راجع به ماه‌های محرم و

صفر:

۱. شرکت در مجالس عزای اهل بیت

علیهم‌السّلام

بزرگان نسبت به شرکت در مجالس عزای
اهل بیت بسیار تأکید داشتند. مرحوم علامه طهرانی
- رضوان الله علیه - می فرمودند:

«سالک بدون توسل به سیدالشهدا به مقصد نخواهد رسید!»

این مسئله یک اصل است و تمام کسانی که
برای آنها فتح باب شده است از طریق توسل به
سیدالشهدا بوده است.

۲. همراه شدن با امام حسین علیه السلام

در مجالس روضه باید خود را در کنار امام
علیه السلام تصور کنیم و احساسی را که در آن
جریان برای حضرت و اصحاب آن حضرت پیش
آمده را در وجود خود بیاوریم. وقتی که این احساس
را بیاید، انسان بخواهد یا نخواهد اشکش جاری
می شود.^۱

۳. آشکار کردن آثار عزاداری در منزل و محلّ

کار

در ایام محرم و صفر، آثارِ عزا و ایام مصیبت
اهل بیت باید در منزل و محلّ کار نمودار باشد. باید

^۱ برگرفته از شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۱۴۹ و ۱۸۴.

سیاهی نصب شود و پرچم گذاشته شود؛ البتّه نه به آن مقدار که موجب دل‌گرفتگی باشد؛ چراکه آن هم باعث می‌شود که بعضی از آن آمادگی و استعدادی که نفس و قلب برای ادراک این روحانیت دارد، کم بشود.

و اما پوشیدن لباس سیاه کراهت دارد ولی انسان می‌تواند لباس کدر بپوشد. البتّه فقط نسبت به سیدالشّهدا استثنا است و کراهت ندارد، نه‌اینکه مستحبّ است. نسبت به سایر ایّام، پوشیدن لباس سیاه مکروه است، اما در خصوص سیدالشّهدا این کراهت برداشته شده است و ما در مدّتی که در خدمت بزرگان بودیم و از نزدیک سیره و روش آنها را مشاهده می‌کردیم، ندیدیم که حتّی در این روزها هم آنها لباس سیاه بپوشند. لباس کدر می‌پوشیدند و حتّی منع می‌کردند از اینکه لباس‌های روشن پوشیده بشود، و می‌فرمودند: «هر چیز جای خود را دارد»، اما خصوص لباس سیاه را ایشان [مرحوم علامه طهرانی] منع می‌کردند و حتّی نسبت به خانم‌ها و مخدرات هم می‌فرمودند: «لباس، لباس سیاه نباشد،

کدر باشد تا از لباس عادی این مسئله متمایز باشد.»

۴. قرائت زیارت عاشورا

خواندن زیارت عاشورا در ایّام محرّم بسیار مورد تأکید ائمه و بزرگان بوده است و اگر شخص همراه با صد لعن و صد سلام بخواند بهتر است ولی اگر کسی فرصت ندارد به همان یک لعن و یک سلامی که هست اکتفا کند و انسان باید بداند که قرائت زیارت عاشورا تأثیر عمیقی بر اعماق وجود انسان می‌گذارد. همه زیارت‌های حضرت سیدالشّهدا، به خصوص زیارت وارث، زیارت‌های مهمّی است، ولی این زیارت عاشورا زیارت خاصی است.

۵. عدم اظهار شادی

در ایّام محرّم و صفر انسان نباید اظهار شادی و سرور کند؛ چون این دو ماه، ماه حزن و تألم اهل بیت علیهم السّلام است. و اما برگزاری مراسم عقد در ماه محرّم بسیار بسیار خوب است و خیلی هم پسندیده است حتماً هم باید انجام داد و حتی در شب عاشورا هم می‌تواند انجام پذیرد. بله

شیرینی آوردن غلط است. خندیدن غلط است. دست زدن غلط است. شادی غلط است آن را بگذارید برای غیر از محرّم و صفر، ولی خود مجلس عقد، و خود مجلس عروسی هیچ اشکال ندارد خیلی هم خوب است خیلی هم مستحبّ است. عقد عبادت است. ازدواج عبادت است. عبادت که نمی‌شود در شب عاشورا منهی باشد. شادی کردن در شب عاشورا غلط است ولی خود عقد، خود ازدواج، خود این پیمان حدّ و مرز ندارد و هیچ اشکال ندارد.

۶. مصرف نکردن شیرینی و آجیل

از اول ماه محرم تا آخر ماه صفر، نباید شیرینی

و آجیل و گز و از این امور به منزل آورده شود.